

Tijdens een schoolreis raken Esther en Karima opgesloten in het nieuwe, nog gesloten attractiepark het Boekenbos. In het park vinden ze onder andere de Griezelgang, de Historische Haag, het Detectivespoor, het Fantasybos en het Ruimteschip. Geweldig natuurlijk, maar is er ook een uitgang? Hun juf en klasgenoten weten niet eens waar ze zijn! De meisjes ontdekken dat ze maar één ding kunnen doen om uit het pretpark te komen: de code van het Boekenbos kraken.

Ook voor jou als lezer kan dit boek één groot avontuur worden. Lukt het jou om eerder dan Esther en Karima de code te kraken?

Leeftijd: 10+

ISBN 978 90 5116 320 9

9 789051 163209

HIEKE VAN DER WERFF

Het Boekenbos

HIEKE VAN DER WERFF

Het Boekenbos

Kraak de code!

DE VIER WINDSTREKEN

HIEKE VAN DER WERFF

Voor Oumaima

Het Boekenbos

Kraak de code!

Op www.vierwindstreken.com kun je je aanmelden voor onze nieuwsbrief.
Hier vind je ook al onze boeken en andere artikelen.

© 2013 De Vier Windstreken, Rijswijk
Tekst van Hieke van der Werff
Omslag van JeRoen Murré
Illustraties van John Rabou
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Nederland
NUR 282 / ISBN 978 90 5116 320 9

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DE VIER WINDSTREKEN

Inhoud

Naar het Boekenbos	7
De Griezengang	16
De Historische haag	31
Het Detectivespoor	45
Het Fantasybos	55
De Cultuurmuur	65
Het Dierendiep	77
Het Sprookjeshuis	90
Het Ruimteschip	99
Het Mijneveld	113
De enge man	122
Het boek	127

Naar het Boekenbos

Ik stond op het schoolplein ver van alle drukte vandaan te wachten totdat Karima kwam. We zouden de hele schoolreis bij elkaar blijven. Dat hadden we de week ervoor al afgesproken.

‘Esther!’ hoorde ik roepen en meteen stond Karima voor me. Haar ogen twinkelden.

‘Kijk!’ zei ze. Ze trok haar rugzakje van haar schouders en kieperde de inhoud op het schoolplein voor me neer. Chocolade, snoep, koeken, drop en broodjes buitelden over elkaar heen.

‘Wauw, wat heb jij veel!’ zei ik.

‘Mijn brood gooi ik straks weg,’ fluisterde Karima. ‘Wat heb jij?’

Ik deed de klep van mijn rugzakje omhoog en liet haar erin kijken. Karima stak haar hoofd er bijna in. Ik zag alleen nog haar lange, krullende haren om het rugzakje heen hangen.

‘Oh, wat véél!’ klonk het spottend naast ons. En voor we er erg in hadden, griste een jongen wat snoep van Karima van de grond weg en rende ermee vandoor.

‘Rik!’ schreeuwde Karima boos. Ze sprong overeind en holde achter hem aan.

Ik deed mijn eigen rugzakje dicht en stopte al het snoep van Karima terug in haar rugzakje, dat nog voor mijn voeten lag. Met rode blossen op haar wangen kwam Karima terug. ‘Kijk, ik heb het weer,’ hijgde ze. ‘En ik heb hem

een klap verkocht. Rotjong. Hij moet van mijn spullen afblijven.’

Ik gaf Karima haar rugzak en we liepen het schoolplein af naar de brede stoep, waar de hele klas zich inmiddels verzameld had. Als mieren op een mierenhoop liepen mijn klasgenoten en ouders door elkaar heen. Ze waren alleen niet zo stil als mieren. Ze maakten meer het geluid van een kudde olifanten. Karima trok me met zich mee in de richting van haar moeder. ‘Mam, tot vanmiddag, hè?’ riep ze.

‘Nou, dat moeten we nog maar afwachten,’ grapte een vader. ‘Vorig jaar kwam de bus halfleeg terug.’

Karima keek me glimlachend aan. Ik zag in haar ogen dat zij ook even terugdacht aan vorig jaar. Toen mochten we er van de buschauffeur om de hoek van de school al uit en kwam de bus inderdaad met weinig kinderen terug. Waren we daar nu niet te groot voor geworden?

‘Esther, niet verdwalen in het Boekenbos, hè?’ riep mijn moeder me lachend toe.

‘Juist leuk!’ reageerden Karima en ik tegelijk.

‘Karima!’ klonk het streng. Karima’s moeder keek met haar donkerbruine ogen haar dochter doordringend aan. ‘Rustig! Denk erom!’ Ze maakte een neerwaarts gebaar met haar hand.

Karima glimlachte naar haar moeder en knikte. Maar vervolgens zag ze de bus om de hoek verschijnen en verdween haar rust als sneeuw voor de zon. Met gebruik van haar ellebogen en schouders stond ze binnen drie tellen

vooraan op de rand van de stoep. Ik snap nooit hoe ze dat voor elkaar krijgt. Haar moeder schudde het hoofd. Zodra de deuren opengingen, klom Karima als eerste de bus in en ik zag haar door het gangpad helemaal naar achteren hollen. Daar gooide ze haar rugzakje op de stoel naast die van haar. Dat plekje bleek later uiteraard voor mij te zijn.

We waren al een halfuur onderweg. De bus rook naar snoep en de ramen bolden van het lachen.

‘Moet je Rik zien,’ grinnikte Karima.

Ik zag dat Rik als enige chagrijnig om zich heen zat te kijken, want hij had al na een kwartier naast juf Wendy moeten komen zitten. En als hij aan iemand een hekel had, dan was het wel aan deze juf. Hij vond dat de juf er stom uitzag met haar stekeltjeshaar en de ring in haar oor. Ze leek wel een zeerover! En ze moest altijd hém hebben, klaagde hij vaak. Hij mocht nooit eens lekker keten of een grap uithalen. We zagen zijn verbeterd blik toen hij achterom de bus in keek. Ik lachte naar hem, maar hij stak zijn middelvinger omhoog. Als hij maar niet ons schoolreisje ging verknallen!

Juf Wendy stond op en liep naar voren. Ze pakte een microfoon en keek ons aan. ‘Goeiemorgen allemaal,’ begon ze.

‘Goeiemorgen!’ riepen we als luide echo.

De juf stak haar beide wijsvingers omhoog. ‘Ik heb jullie helaas slecht nieuws te vertellen, maar... ook goed nieuws.’ De echo viel gelijk weg en vol spanning wachtten we af wat ze ging zeggen.

‘Jullie weten dat het Boekenbos pas sinds een week geopend is. En nu is voor de tweede keer de elektriciteit uitgevallen...’

‘Néé!’ galmde het teleurgesteld door de bus.

Al waren veel kinderen niet meteen enthousiast geweest toen de juf over het Boekenbos vertelde, ze hadden er toch steeds meer zin in gekregen. Het zou een bos zijn zoals een zoekboek. Aan de rand van een groot rechthoekig terrein zouden acht symbolen staan. Die moesten we in het bos opzoeken om er zelf weer uit te kunnen komen. Bij elk symbool zou een letter staan. Samen vormden die met nog een achtste letter een woord waardoor je weer het park uit kon. Vooral door het moeten kraken van zo’n code en woorden als griezelgang, detectivespoor en ruimteschip waren de meeste kinderen enthousiast geraakt.

‘Maar...’ ging juf Wendy verder en haar ogen begonnen te glimmen. ‘Jullie mogen nu ’s ochtends midgetgolf spelen en op de trampolines. Die staan op het terrein naast het Boekenbos. En mocht de stroom vanmiddag nog steeds niet hersteld zijn, dan organiseren ze voor jullie in het bos aan de overkant van de weg een vossenjacht.’

‘Een vossenjacht?’ klonk een zwakke echo.

‘Ja, jullie moeten een Harry Potter, een Geronimo Stilton en andere bekende figuren uit boeken zoeken. Die lopen in het bos rond.’

‘Mmmm,’ murmelde de bus. Er hing een het-kan-vriezen-of-het-kan-dooien-stemming in het gangpad en de ramen stonden weer strak.

‘Wat vind jij?’ polste Karima mij.

‘Het Boekenbos lijkt me veel leuker,’ zei ik. ‘Veel spannender, want we weten niet wat daar gaat gebeuren. Bij een vossenjacht moet je alleen verklede mensen vinden.’

‘Mmm,’ deed Karima. Ze zuchtte. ‘Ga ik eindelijk eens op schoolreis naar iets waar mijn zussen nog niet geweest zijn, gaat het misschien niet door,’ mopperde ze. ‘Kan ik helemaal niet opscheppen. Hoewel...’

‘Hoewel wat?’

‘Ik denk dat Malika en Jamila ook nog nooit midgetgolf hebben gespeeld,’ merkte ze op en keek me triomfantelijk aan.

Bij de vierde baan van het midgetgolf gebeurde het. Ik wist niet dat zo’n klein balletje zulke grote gevolgen kon hebben! Karima was aan de beurt. Suzan, Adya en ik stoven opzij, want Karima haalde soms onbesuisd uit met haar stick. En we hadden geen zin in een gebroken kaak of een mond zonder voortanden.

‘Let op!’ riep Karima enthousiast. De eerste drie banen had zij van ons vieren steeds het beste gedaan. Dit was de langste baan tot nu toe en het balletje moest hard geslagen worden. Ze zwaaide de stick met grote kracht van achteren naar voren en raakte het balletje vol. Het bleef alleen niet op de grond, maar vloog door de lucht. Met ons hoofd in de nek keken we het na.

‘Oeps!’ lachte Karima, terwijl het balletje minstens tien meter verder achter struiken en bomen verdween.

‘Ik help wel zoeken,’ zei ik en gierend van het lachen renden we weg.

‘Wij gaan verder hoor!’ riep Suzan ons na.

Karima en ik baanden ons een weg door de struiken.

‘Dat was weer een leuke actie van jou, Flits,’ zei ik grinnikend. Als we met zijn tweetjes zijn, plaag ik haar soms met deze bijnaam.

We duwden met onze midgetgolfsticks de stekelige takken opzij en kwamen achter de struiken. Daar stonden jonge, dunne boompjes op een rand van gras. Achter deze rand stond een metershoge omheining.

‘Als het balletje er maar niet overheen gegaan is,’ kermde ik. We speurden het gras af en na een minuut ontdekte Karima het.

‘Yes! Maar het ligt wel meters achter het hek!’ riep ze.

Voor ik er erg in had, was ze al tegen de omheining op gesprongen.

‘Niet doen,’ fluisterde ik streng, maar niet overtuigend genoeg.

Karima greep met haar handen steeds hoger in het gaashekwerk en haar voeten volgden. Ik keek omhoog en zag dat boven op het hek een staaldraad liep. ‘Karima, pas op!’ riep ik hard en scherp. ‘Schrikdraad!’

Karima keek geschrokken omhoog, maar ze liet zich niet terugvallen.

‘Dit is toch het hek van het Boekenbos?’ vroeg ze. ‘Als de elektriciteit is uitgevallen, staat hier toch ook geen stroom op?’

‘Ja, maar zeker weten doe je dat niet. Kom terug!’ zei ik zo dwingend mogelijk. In een flits kwamen alle ongelukjes van Karima aan me voorbij. Een val van een schommel,

over de kop met de fiets, een val uit de touwen en uit het klimrek tijdens gymnastiek, bijna onder een auto.

‘Kun jij misschien haar stopbord zijn?’ had juf Wendy weleens moedeloos aan mij gevraagd. ‘Als Karima iets gevaarlijks wil doen, kun jij haar dan tegenhouden?’

Ik knikte toen braaf. Maar dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan! Terwijl ik vaak nog over iets nadenk, heeft zij het allang gedaan! Ik noem haar niet voor niets Flits.

Voordat ik nog meer kon zeggen, liet Karima heel snel de bovenkant van haar hand langs het staaldraad gaan.

‘Au!’ gilte ze en haar hoofd ging wild heen en weer.

‘Grapje!’ riep ze erachteraan, terwijl ze me scheel aankeek.

‘Klier!’ riep ik.

‘Hé Esther, er staat echt geen stroom op. Kom ook. Gaan we even kijken.’

Ik twijfelde. Ik wilde heel graag weten hoe het Boekenbos eruitzag. Stel je voor dat de stroom de hele dag uitgeschaakeld bleef en we niks te zien kregen. Ik ben een echte boekenwurm en haal elke week wel drie boeken uit de bibliotheek. En dan zou ik nu een heel boekenbos mislopen! Karima wachtte boven op het hek. Ze wilde niet in haar eentje het Boekenbos in. Zo’n held was ze dus ook weer niet.

‘Kom op!’ zei ze nog een keer. ‘De klas is nog minstens een uur met het midgetgolf bezig en de juffen zitten bij onze rugzakjes koffie te drinken.’

Ik knikte, want daar had ze wel gelijk in.

‘En geef mijn midgetgolfstick even aan voor iemand anders hem meeneemt en ik een boete moet betalen.’

Op dat moment had ik misschien wijzer moeten zijn, maar het onbekende Boekenbos lonkte. Ik klauterde op het hek en binnen een minuut stonden we beiden aan de andere kant in het gras. Op het moment dat ik me naar beneden liet vallen, zag ik iets roods in de struiken wegschieten.

‘Karima,’ fluisterde ik bang. ‘Volgens mij dook er iemand weg in de struiken. We zijn gezien.’ Ik knikte met mijn hoofd in de richting van de struiken bij het midgetgolf.

‘Wie was het?’ vroeg Karima.

‘Volgens mij was het Rik. Hij heeft toch een rode sweater aan?’

‘Nou, als hij ons verraadt aan de juf, zal hij het weten,’ antwoordde Karima strijdlustig. ‘Hé, daar staat een paal met een bordje!’ merkte ze op.

We liepen een stukje verder en lieten onze sticks achter, want hier kon toch niemand ze pakken. Nieuwsgierig wandelden we over de rand gras totdat we bij het houten bordje kwamen. Het wees het donkere bos in.

Griezelgang, las Karima hardop. ‘En er is een spook bij getekend. Moeten we een tekeningetje van zo’n spook zien te vinden? Wat tof!’ Ze tuurde het bos in.

‘Zullen we langs het hek blijven lopen?’ stelde ik voor. ‘Kunnen we zien wat de andere paden en symbolen zijn. En langs de rand kunnen we niet verdwalen.’

Karima knikte. ‘Hé, een lichtje!’ riep ze ineens en holde het bospaadje in.

‘Flits!’ riep ik geschrokken. ‘Niet doen!’

Maar ik had het kunnen weten: eigenwijs als een kat ging ze het donkere bos in.

De Griezengang

‘Karima! Niet zo hard. Wacht!’ piepte ik. Karima riep over haar schouder dat ze echt een lichtje gezien had. ‘Dat kan toch niet,’ wierp ik tegen. ‘De elektriciteit is uitgeschakeld!’ Karima stak beide armen de lucht in. ‘Wie weet doet alles het weer!’ lachte ze. Het smalle pad kronkelde als een slang steeds dieper het bos in. Aan de linkerkant stonden naaldbomen heel dicht op elkaar. Het was er heel donker. Aan de rechterkant stonden allerlei soorten bomen en struiken iets verder van elkaar vandaan. Het pad werd steeds moeilijker begaanbaar en we moesten regelmatig bukken om onder laaghangende takken door te kunnen. De lachende en gillende stemmen van onze klasgenoten waren al snel niet meer te horen. We hoorden alleen nog het kraken van takjes onder onze schoenen. ‘Niet zo snel!’ riep ik nog een keer. ‘Ik vind het eng. Ik hou niet van griezelen.’ Karima wachtte even en sloeg haar arm om mijn schouder. ‘Vind jij griezelboeken niet leuk?’ vroeg ze verbaasd. ‘Ja en nee,’ antwoordde ik. ‘Ik krijg altijd een naar gevoel in mijn buik als ik een griezelboek lees. Ik vind het niet leuk als er enge wezens in voorkomen. Ik lees veel liever verhalen die echt zouden kunnen gebeuren.’ ‘Maar je leest toch ook over heksen?’

‘Alleen als het vrolijke heksen zijn,’ bekende ik. ‘Harry Potter vind ik ook te eng.’ ‘Oké, ik zal rustig lopen. Goed?’ Ik knikte en we liepen zwijgend een poosje verder door het donkere bos.

Karima bleef ineens staan en legde haar wijsvinger op haar mond. ‘Kijk daar... een wolf!’ fluisterde ze. Op nog geen tien meter afstand stond onder de dennenbomen een donkerbruin beest met groene ogen die verwaarloosd oplichtten. Zijn dikke staart zwaaide zachtjes heen en weer. Ik verstijfde van schrik. Ook Karima bleef stokstijf staan. We gilden niet en spraken niet. We durfden zelfs niet te fluisteren. Een tijd die wel een eeuwigheid leek te duren, stonden we oog in oog met de wolf. We leken wel standbeelden. De staart van de wolf was het enige dat bewoog. Ik probeerde vanuit mijn ooghoeken een boom te vinden waar ik eventueel heel snel in zou kunnen klimmen. Ik schrok van Karima, want ze begon ineens heel hard te lachen. ‘Hij is nep! Het is een grote, dikke, vette nepwolf! Kijk maar goed naar zijn ogen. Ze proberen ons bang te maken... Het heet hier toch de Griezengang!’ Natuurlijk! Wat stom dat ik daar niet zelf aan gedacht had! De staart bleef zoals bij een ouderwetse klok heel regelmatig heen en weer zwaaien, terwijl de wolf verder geen spier bewoog. En zijn ogen waren opvallend lichtgevend. Het leken wel lampjes. Spontaan pakten we elkaars handen vast en maakten een vreugdedansje.

‘Kom maar op, als je durft!’ riep Karima in bokshouding naar de wolf, maar hij bleef stokstijf staan.

Opgelucht liepen we verder, totdat Karima opnieuw abrupt stopte. ‘Het loopt hier dood,’ zei ze teleurgesteld.

We zagen dat een grote haag het pad versperde.

‘Misschien is het wel een doolhof,’ bedacht ik. ‘Een eindje terug zag ik een heel klein zijweggetje.’

‘Een zijweggetje?’ Karima wilde meteen terug, maar ik hield haar tegen.

‘We moeten terug naar het hek, hoor,’ zei ik. ‘Straks verdwalen we nog.’

‘Maar we hebben nog haast niets gezien!’ bracht Karima ertegen in. ‘Nog niet één boek!’

Ik zweeg en bleef stokstijf staan, mijn benen wijd en mijn armen over elkaar.

‘Je lijkt wel een koppige ezel!’ lachte Karima. ‘Toe nou, alleen dat ene kleine piezepoezelige paadje nog.’ Ze ging op één knie zitten en keek me met schuin gehouden hoofd smekend aan.

Ik zwichtte en knikte voorzichtig. Karima sprong overeind en zette flink de pas erin.

Het kleine zijpaadje was nog smaller dan het vorige. Karima moest haar tempo laten zakken, want regelmatig hing er een tak over het pad heen of lag er een boomstammetje.

‘Wat ruikt het hier lekker, hè?’ zei ze. Ze snoof heel diep de lucht op. ‘Het ruikt zo naar... bos!’

Ik schoot in de lach. ‘Ja, hoe zou dat nou komen? Zie jij hier misschien ook bomen?’

Ook Karima moest om haar eigen opmerking lachen en voor het eerst voelde ik me even helemaal ontspannen in het Boekenbos.

‘Oh, ik moet plassen,’ lachte Karima.

‘Nou, kijk maar of je een boom kunt vinden,’ giebelde ik en ik hield mijn hand boven mijn ogen alsof ik een boom zocht.

We moesten nog harder lachen en met gekruiste benen liep Karima iets van het paadje af het bos in.

‘Help, een spook!’ riep ze. ‘Ook dat nog!’

Tussen de bomen door zagen we een witte schim met twee donkere gaten op ooghoogte.

‘Als die maar niet kan kijken,’ piepte ze benauwd. Ze moest zo nodig plassen, dat ze haar broek liet zakken, terwijl er op tien meter afstand een witte schim heen en weer bewoog. Ik bekeek het spook zorgvuldig. Het was geen laken, maar enigszins doorzichtig. Hoe hadden ze dat voor elkaar gekregen?

‘Een echt spook,’ merkte ik droog op.

Karima, die net klaar was met plassen, schrok zo enorm dat ze gelijk weg wilde springen. Maar doordat ze haar broek nog op haar enkels had, viel ze languit voorover.

‘Hij lijkt heel echt, bedoel ik,’ ging ik verder.

‘Kon je dat niet meteen zeggen?’ mopperde Karima. Ze kwam overeind, veegde haar knieën schoon en deed haar broek omhoog.

Ik draaide me om, want ik moest lachen, maar dat kon ze beter niet zien.

‘Hoe laat is het?’ wilde Karima weten.

Ik keek op mijn horloge. ‘Halfelf geweest.’

‘Kom op. Laten we dit paadje nog aflopen.’

We liepen zo snel als het lukte verder over het kronkelende paadje. We waren op onze hoede voor enge mensen of dieren, maar behalve een zwerm plastic nepvleermuizen zagen we niets. Toch becroop mij een angstig gevoel. Ik liep achter en meende een paar keer achter me iets te horen kraken. En ik kreeg het gevoel dat iemand me bekeek. ‘Karima, stop eens,’ fluisterde ik. ‘Ik hoorde achter me takken kraken.’

Ze stopte en we keken allebei spiedend achterom. Een zwarte vogel vloog weg. We schrokken ervan. Ik dook even in elkaar.

‘Dat hoorde je,’ grinnikte Karima.

Ik haalde mijn schouders op. Ik was niet helemaal overtuigd. Het pad werd steeds ontoegankelijker en ik was bang dat het opnieuw zou doodlopen. Maar ineens zagen we tussen de bomen iets heel groots staan. Het was zwart met wit, rechthoekig en groter dan wij.

‘Wat is dat nou? Het lijkt wel een boek!’ zei Karima. ‘Een supergroot boek.’

‘Ja, natuurlijk!’ riep ik uit. ‘Dus op die manier is het een boekenbos. Ik dacht al, met gewone boeken kan toch niet!’

‘Nee, één flinke regenbui en het Boekenbos is foetsie,’ lachte Karima.

We liepen naar het kolossale boek toe dat op een klein huisje leek. Op de kaft aan de voorkant zat een soort schuifdeur. Daarboven stond in grote letters: Griezegang. Naast

de deur was een computerscherm. Typ hier jullie namen in, stond er. Niet meer dan twee personen tegelijk!

Karima typte zo vlug onze namen in, dat ik niet meer kon protesteren. De deur ging als een schuif naar boven open.

‘Hé Flits,’ begon ik, ‘de elektriciteit doet het dus weer!’

‘Ja, mooi!’

‘Zullen we maar naar de groep teruggaan?’

‘Ah, bekijken we alleen dit boek even. Dat kan toch geen kwaad?’ antwoordde Karima en ze stond al binnen. ‘Hé, een bankje en een verhaal! Kijk!’

‘Heel even dan,’ sputterde ik nog zwak tegen. Verhalen trokken me altijd als een magneet aan. En nu we hier toch waren, was het ook wel zonde om niet even te kijken. Gebukt stapte ik ook het boek binnen. Ik ging naast Karima zitten en keek naar de metershoge bladzijde. In grote letters stond daar een verhaal. Voordat we het in de gaten hadden, had de schuifdeur zich gesloten.

‘Oe, spannend,’ jubelde Karima. Ze glimlachte. Ze stak haar wijsvingers omhoog zoals juf Wendy vaak deed en begon met een hoge stem te praten. ‘Kinderen, ik heb slecht nieuws... maar ik heb ook goed nieuws. Het slechte nieuws is dat de deur dicht is... maar het goede nieuws is dat we nu wel een verhaal kunnen lezen.’

Ik knikte met weinig aandacht, want mijn ogen raceten over de eerste regels van het verhaal.

‘Toe, lees eens hardop voor!’ zei Karima. ‘Dan gaan we precies gelijk.’ Ze stak haar arm door de mijne. Ik knikte en begon voor te lezen.

De Griezelgang. Door een dicht, donker bos lopen twee kinderen. Het zijn Karima en Esther...

‘Hé, onze namen zijn erin gezet!’ riep Karima uit.

‘Ssst.’

‘Ja, juf,’ grinnikte Karima.

Karima en Esther lopen over een smal bospad. Ze hadden een bordje met Griezelgang erop zien staan en denken nu dat ze zich daarop bevinden. Wat een domkoppen! Want het pad is gewoon een kronkelig weggetje naar de diepste plek in het bos. Daar begint pas echt de Griezelgang. Niemand kan hen hier nog horen. Ze zijn trots dat ze doorhadden dat ze een namaakwolf zagen en andere wezens uit griezelboeken. Ze zijn blij als ze eindelijk een soort huisje in de vorm van een boek vinden. Ze hebben het gehaald, denken ze. Hier zijn ze pas echt veilig. Dat denken ze. Maar niks is minder waar. Want de makers van het Boekenbos hebben aan heel veel kinderen gevraagd waarvoor ze het meest bang zijn. En wat bleek? Voor spinnen en slangen!

‘Te! Ik ook!’ kermde Karima en ze kneep me in mijn arm.

Esther en Karima zitten samen op een bankje in het grote zwarte boek een verhaal te lezen, terwijl er buiten langzaam maar zeker tientallen slangen naar het huisje toe komen glijden. Geen kleine, onschuldige slangetjes. Nee, het zijn grote jongens, echte wurgslangen die je maar beter niet tegen kunt komen. Door hun schutkleur zie je ze haast niet. Ze zijn meters lang en in staat zich om je heen te kronkelen...

Karima sprong verschrikt op van het bankje. ‘Nee! Stop Esther, ik wil weg. Ik wil hieruit!’

‘Hé, doe rustig!’ reageerde ik. ‘Dit is toch maar een verhaal. Jij bent toch niet bang van griezelverhalen? Kom op!’ Ik trok Karima omlaag.

‘Maar dit gaat over ons! Als het enger wordt, wil ik weg hoor.’

Ik knikte en las verder.

Een van de slangen slingert zich om het boek en blokkeert de schuifdeur. Er is geen beweging meer in te krijgen. Terwijl alle slangen vlak voor de ingang van het huisje krioelen, komen er vanuit de bomen donkere spinnen omlaag, hele grote spinnen met behaarde poten. Ze laten zich langs hun gesponnen draden naar beneden tuimelen. Als een van de slangen met zijn giftige tong een spin naar binnen haalt, zien de spinnen dit als een oorlogsverklaring. Met zijn honderden tegelijk laten ze zich naar beneden vallen en spinnen in zo’n hoog tempo draden, dat de meeste slangen binnen een minuut aan het boekenhuis vastgebonden zitten.

Karima sprong opnieuw overeind. ‘Nee Esther, stop! Echt!’ schreeuwde ze. De tranen sprongen in haar ogen. ‘Nu durf ik niet meer naar buiten. Echt niet!’

Het lukte mij nu ook niet meer om te glimlachen. Mijn buik trok zich samen en ik voelde het bloed uit mijn gezicht wegtrekken. Maar omdat Karima nog banger was dan ik, sloeg ik mijn arm om haar heen. ‘Ja, flauw hè?’ zei ik. ‘Durven ze wel, kinderen bang maken. Als mijn vader dit hoort...’

Karima voelde voorzichtig aan de schuifdeur, maar er was geen beweging in te krijgen.

‘Misschien gaat hij pas weer open als we het verhaal uit hebben,’ bedacht ik.

Karima veegde een traan van haar wang en ging weer zitten.

‘Ik vind griezelverhalen altijd leuk,’ zei ze. ‘Maar nu hebben ze onze namen erin gezet. En dat vind ik gemeen. Het lijkt net echt.’

‘Zal ik het anders in mijn eentje uitlezen?’ stelde ik voor.

Ik deed me dapperder voor dan dat ik me eigenlijk voelde. Karima schudde haar hoofd. ‘Nee, ik doe wel mee hoor.’ Er kwam een zucht van heel diep.

‘Volgens mij kan dat trouwens helemaal niet,’ zei ik.

‘Spinnen die draad om slangen heen weven! Dat doen ze bij vliegjes. Slangen zijn toch veel te sterk!’

Ook Karima knikte nu heftig met haar hoofd. ‘Ja, wat een onzin!’ zei ze fel, vooral om zichzelf te overtuigen.

‘Goed, daar gaat-ie weer,’ zei ik. Ik voelde me iets minder bang. ‘Even zoeken. O ja, daar...’

... vastgebonden zitten. De meisjes schuiven op het bankje heen en weer. Ze zijn zenuwachtig en vragen zich af hoe ze het boek nog uit kunnen komen. Zitten er echt slangen en spinnen? Ze voelen aan de schuifdeur, maar die beweegt niet...

‘Dat deden wij net ook,’ fluisterde Karima. ‘Hoe weten ze dat?’

Ik haalde mijn schouders op en las verder.